

ling — at, naar de legale Betingelser vare tilstede, vilde han hurtigst mulig skride til Arbeidets Udførelse —, saa at Regjeringen altsaa har den samme Forpligtelse overfor denne Udgiftsbetaling som overfor en hvilken som helst anden Bevilling af Udgifter, f. Ex. til Embedsmænds Lønning og Pension osv., som staaar paa Finantsloven. Denne Paastand er gjort gjældende her i Thinget og ogsaa andetsteds, som nævnt med stor Styrke, og jeg tror, at den vil blive hævdet. Overfor dette Spørgsmaal, der saaledes er opstillet og staaer Ansigt til Ansigt med Spørgsmaalet om en Indkomstskat, nemlig Spørgsmaalet om Anlægget af den vestjydske Jernbane, vilde jeg gjerne gjøre den Bemærkning, at de Medlemmer, som jeg deler Anskuelse med, have fra første Færd og stadig støttet denne Sags Gjennemførelse dels ved Vedtagelsen af Loven, dels ved ifjor næsten enstemmig at tiltræde Forslag fra vor Side om, at Regjeringen skulde begynde eet Aar tidligere paa Arbeidet, ligesom vi i Aar villig have været med til at bevilge den fornødne Sum til Kontrakternes Afslutning og Arbeidets kraftige Paabegyndelse, og vi endvidere i denne Session have modsat os den Forstyrrelse heri, som er forsøgt af andre ærede Medlemmer. Naar vi da ved Siden deraf ville gjøre Bort til, forsaavidt vi siden faae med dette Spørgsmaal at gjøre, at den berørte, af Lovgivningsmagten antagne Sætning bliver godkendt, da ligger det klart for Dagen, hvorledes vi ere stillede til denne Sag. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Thinget at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Ordføreren: Jeg ønsker for Dieblirket over for det ærede Medlem, der nu talte, kun at bemærke, at det vil erindres, at jeg som Ordfører for et Afsnit af Finantslovsforslaget for nogle Møder siden udtalte mig om Finantslovens Betydning paa en Maade, som jeg tror sandt almindelig Tilslutning hos Finantsudvalgets Medlemmer, ogsaa hos det ærede Medlem. Paa den anden Side frem-

kommer nu det samme Udvalgs Flertal med Forslag om at bevilge en Indkomstskat for det næste Aar. Disse to Spørgsmaal kunne altsaa ikke staa i saadan Forbindelse med hinanden, som det ærede Medlem vilde give det Udseende af. Fremdeles vil jeg bemærke, at det ærede Medlem lagde mig nogle Ord i Munden, jeg slet ikke har sagt. At jeg skulde have sagt, at Indkomstskatten ramte den fattige, ubemidlede Del af Befolkningen stærkere end Indbættning, kan ikke være Tilfældet, det har jeg ingenlunde kunnet sige; thi den Del af Befolkningen, jeg har for Die, rammes slet ikke af Indkomstskatten, og disse Ord kan jeg derfor umulig have sagt. Disse Betragtninger skal jeg i Dvrigt ikke komme ind paa. Der er et tredje Punkt, jeg med det Samme vil berigtige hos det ærede Medlem. Jeg har nemlig sagt, at Nutiden skulde betale Renterne af det Tilskud, vi have ydet til offentlige Arbejder. Der henviste det ærede Medlem til § 16 og sagde: Der er en Udgiftspost, som netop giver den Sum, som jeg har nævnt. Men det er ingenlunde rigtigt. § 16 er Udgiftsposten: Renter af vor Gjæld; men den Sum, vi have optaget af vor Reserverbeholdning til Bestridelse af vore offentlige Arbejder, er forsvunden tilligemed sin Rente, og det er den Rente, der skal erstattes. Paa den Maade bliver der et Hul i det ærede Medlems Beregning, som ikke kan udfyldes ved de Summer, han nævnte.

Berg: Det Sidste maa dog bero paa en Misforståelse af det ærede Medlem. Der eksisterer jo ikke noget Hul; thi, dersom vi havde haft disse Indtægter af Reserverfonden, saa havde vi haft en forøget Indtægt og altsaa en bedre Balance. Sagen er altsaa aldeles ligegyldig for Balanceens Skyld, enten man lader Reserverfonden synke noget, eller Gjælden forøges noget. Finantsloven betegner absolut i sit Resultat dette, at vi betale Renter af Anlægget af Jernbanerne, forsaavidt de ikke forrente sig selv, ved den i § 3 op-